

Šťastné a veselé

I.

Ani metaforou
už nelze skrývat zběhy, tuze kupí se.
A musím přiznat, že i já jsem potřísněn
jejich nekorektní flórou, že lačně vdechují,
když ona chyba naznačuje ženu,
její vysoké emise.

Rozum v hrsti, Petřiny v luně, bla bla.
Je mi až protivné vypisovat další vjemy,
když se tu lidé na refýži češou hřebenem netečnosti,
navzájem, bez jediné souřadné spojky,

tedy vyjma zběhů,
kteří kupí se, čekajíce na příjezd dvojky,
aby je i mne svezla dolů k Vltavě.

Vykoná to velmi, velmi pomalu.
Snad celé věky se s tramvají povlekou
a bude svízelné vykonat cestou celibát,
nenechat se opít ničím než na Klárově řekou,

avšak vydržím-li, ukáže mi,
jak naplnit všechny své zátoky, aniž bych se vylil z břehů,
a tehdy pochopím, na jak pevné zemi stojím,
jak česká je, když v lehu s rukama za hlavou
vypouštím z mysli žold a stávám se tu zběhem,
dezertérem ve své vlastní domovině,

vítězem ve své vlastní bitvě o domov,
chcete-li.

II.

A tak nějak si představuji
Štědrý den na blátě roku dva tisíce devatenáct:
Že teplý vítr požene děti kolem vody
za potrhanými vánočními obaly s nápisy
Naděje, Pravda, Hrdinství a Oběť,

mluvím o neposlušné generaci,
kterou z náplavky nestáhnou rodiče,
jen pohled jakéhosi bezdomovce,
v němž jsou ti malí nezlomně ukotveni,

malí tři králové.